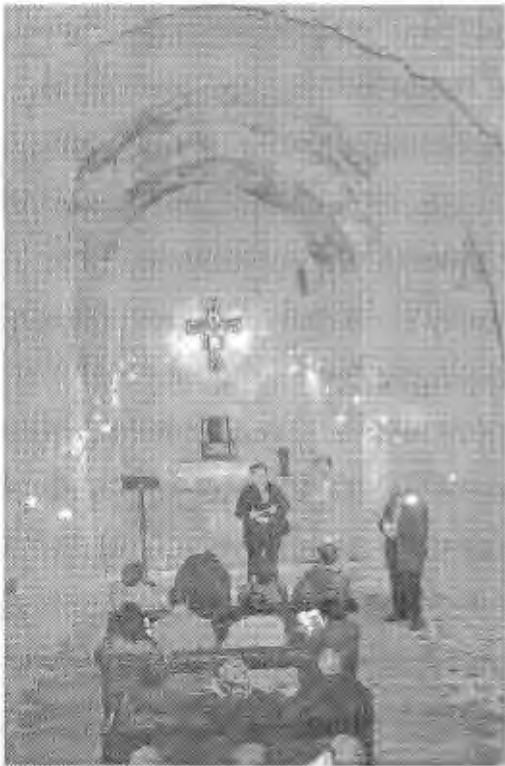

CRÒNICA D'ACTIVITATS

VISITA A L'ESGLÉSIA DE SANT VÍCTOR DE DÒRRIA

Les sensacions que hom pot tenir davant la descoberta de les pintures murals de l'església de Sant Víctor de Dòrria poques vegades es poden compartir amb un col·lectiu tan disposat a rebre-les com és el dels Amics de l'Art Romànic, tal i com va succeir el passat dia 20 d'octubre. La invitació que em formulà la presidenta de l'associació, la Dra. M. Teresa Matas i Blanxart, d'explicar-los les pintures i el procés de restauració efectuat, ha demostrat l'interès d'aquesta entitat per unes pintures potser poc valorades, o, potser, poc conegudes encara.

En un dissabte plujós d'aquells que és millor estar a casa ajagut al sofà, veient com la pluja regalima pels vidres, un grup d'amants del romànic ens vam acollir sota l'auspici d'aquesta petita església situada a uns 1.600 metres d'altitud, a la collada de Toses. Tot i que en aquell indret el dia era gris i trist, vam gaudir de la contemplació dels frescos de l'interior, no així de l'exterior de l'església ni del magnífic paisatge del seu entorn (això queda pendent), encara que el doctor Cabestany no hi va renunciar. Malgrat el temps exterior, poguérem fruit d'una conversa distesa a l'entorn del romànic de la contrada, de la simbologia romànica representada, de les característiques tècniques d'aquesta pintura al fresc i de la restauració realitzada.

Sant Víctor de Dòrria. Interior

L'església de Sant Víctor amagava, des de feia molt segles, un dels conjunts més importants en pintura romànica, probablement una de les troballes més grans de les últimes dècades a Catalunya. La restauració arquitectònica de l'església, realitzada pel Servei de Restauració de Monuments de Girona, va permetre que el Servei de Restauració de Béns Mobles intervingués, com és habitual, en les prospeccions interiors per tal de detectar indicis de pintura. La nostra sorpresa fou extraordinària en descobrir que darrera les capes de guix i calç s'ocultava un excel·lent conjunt de pintura romànica original, que sortosament havia sobreviscut a les nombroses remodelacions estructurals de l'església. Després de diversos anys de restauració, el resultat fou el que avui podem contemplar i que va deixar realment meravellats tots aquells que encara no les coneixien. Val a dir que encara que les hagi observat infinitat de vegades, cada cop que les miro no deixen de sorprendre'm. I aquesta admiració, compartida pels Amics de l'Art Romànic, no esdevé tan sols per la seva qualitat tècnica i estilística, sinó per la quantitat, i pel fet de trobar-nos en el mateix lloc on foren realitzades, amb totes les degradacions sofertes pel pas dels anys, la qual cosa no deixa de atorgar-les-hi una estricta originalitat i un respecte absolut a l'estat qualitatiu de la descoberta.

L'estada a l'església de Dòrria fou molt gratificant, sobretot pel fet de compartir una mateixa passió. Una passió que arrencava des del moment que l'escarpa de la meua mà anava descalçant la càpa uniforme de guix, per donar llum a les mirades impersonals i perdudes dels personatges pintats. Escenes representades molts segles enrera, i que, abans de nosaltres, només van poder contemplar un grup de vilatans que escoltaven astorats els discursos apocalíptics d'un capellà, sota l'auspici intimidatori d'aquestes imatges de les parets. Costa d'imaginar com d'esporguats havien de quedar els parroquians davant dels frescos, que segurament serien les úniques representacions pintades que veurien durant tota la seva vida. De fet, degueren tenir una vida difícil, sotmesos a l'època, on aquella església esdevenia veritablement el seu contacte directe amb el cel i la glòria.

Aquestes reflexions, potser agosarades, potser molt subjectives, són fruit de moltes hores de treball davant les pintures, en què la ment et trasllada, acompanyada d'una certa influència cinematogràfica, a un passat medieval, i que t'agrada compartir amicalment amb persones de la mateixa sensibilitat. D'aquesta trobada, de les apassionants converses hagudes a l'església sobre la simbologia de les pintures i de la seva història arquitectònica, no en quedarà tan sols un bon record. Segurament, serà l'inici d'un estudi historicocientífic de l'església i de les pintures, que permetrà determinar el seu valor i iniciar-ne el seu reconeixement.

Pere Rovira i Pons
Conservador-restaurador d'obres d'art
Tècnic del Servei de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat de Catalunya

VISITA A L'INSTITUT AMATLLER D'ART HISPÀNIC

El propassat dissabte 10 de novembre efectuàrem l'anunciada visita a l'exposició *Puig i Cadafalch i l'excursionisme*, instal·lada a la Casa Amatller (Passeig de Gràcia, 41). La mostra presenta, molt acuradament, les diverses facetes de l'intel·lectual compromès amb el seu país i amb el seu temps que fou Josep Puig i Cadafalch: arquitecte, polític, arqueòleg, restaurador de l'art i l'arquitectura romànica, excursionista...

Aquest no era, però, l'únic objectiu que ens havíem proposat. La culminació d'una jornada curulla d'emocions científiques i estètiques fou la visita a l'Institut Amatller d'Art Hispànic, magistralment conduïda per la senyora Montserrat Blanch. Vam poder gaudir d'una detallada explicació de la façana i de la resta de l'edifici que Josep Puig i Cadafalch i els seus col·laboradors remodelaren, per encàrrec de l'industrial de la xocolata Antoni Amatller, en els darrers anys del segle XIX.

Agraïm, una vegada més, a la senyora Blanch la seva amabilitat i les seves magnífiques explicacions.

Guadalupe Miras i Bernal